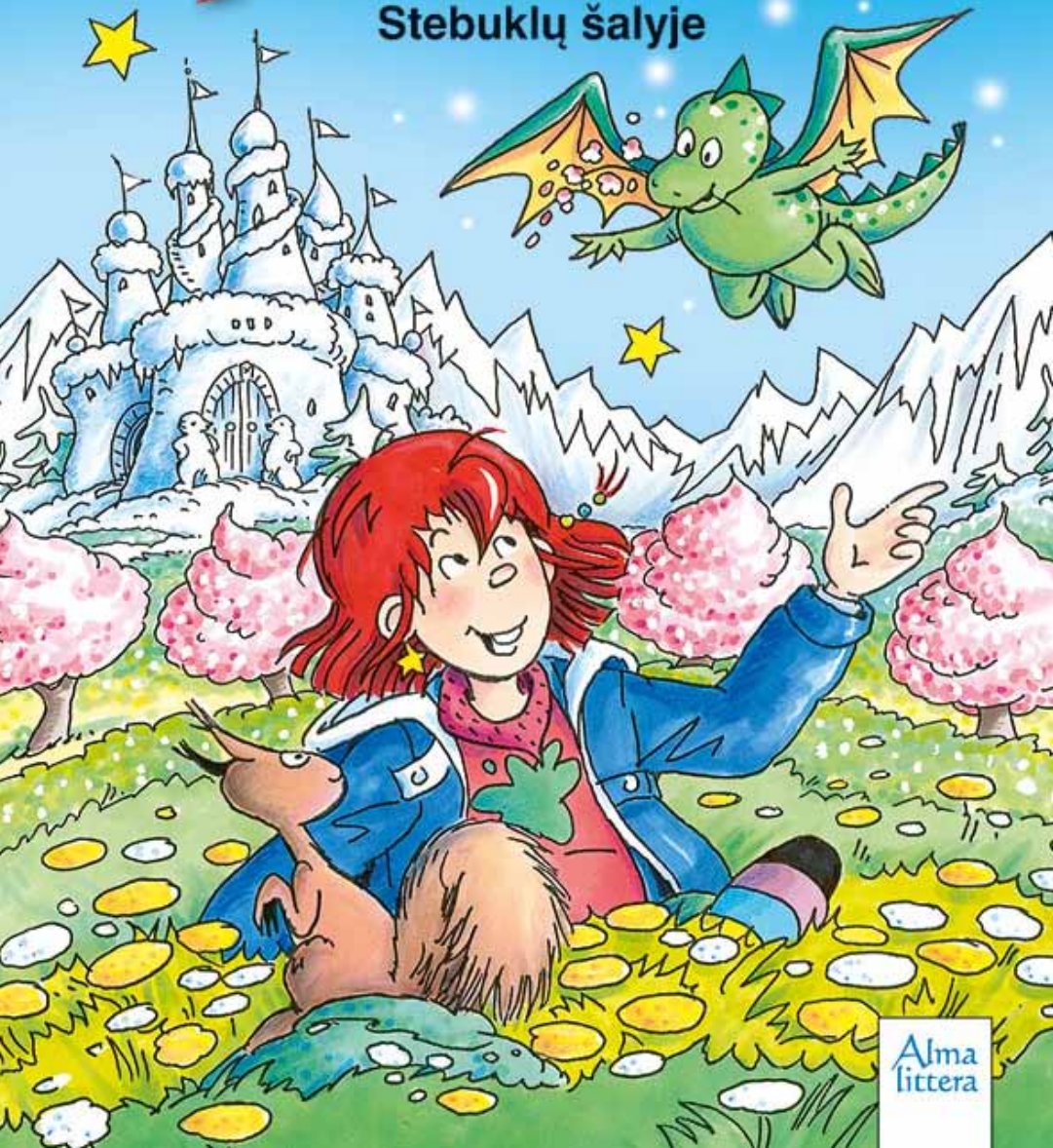

★ KNISTER ★

Ragana Lilė

Stebuklų šalyje

Alma
littera

Šioje knygoje yra du
lediniai Stebuklų šalies
burtai. Pakentėk
iki knygos pabaigos!

Tai Lilė, mūsų knygos herojė. Jai maždaug tiek metų, kiek tau, ir ji atrodo kaip paprasta mergaitė. Ji tokia ir yra... bet ne visai. Mat Lilė turi vieną nepaprastą daiktą: raganos burtų knygą!

Vieną rytą Lilė ją rado prie savo lovos. Kaipgi ji tenai atsidūrė? Bala žino. Lilei tiktai aišku, kad išsiblaškėlė ragana Surubunda Knorks netyčia paliko savo knygą. Ir žino, jog joje yra surašyti tikri burtai ir visokiausi raganų triukai. Lilė kelis jau išbandė. Tačiau dėmesio! Tu geriau nebandyk kartoti Lilės triukų!

Jeigu neteisingai perskaitysi vieną žodį, dantų šepetėlis virs raganos šluota, mokytoja – pikta ragana, ledai ant pagaliuko – raugintu agurku. Lilė dėl visa ko niekam nieko nesako apie savo puikiąją knygą. Ji yra slapta ragana. Burtų knygą ji slepia ir nuo savo mažojo broliuko Leono. Tai nėra lengva, nes Leonas labai smalsus ir kartais gan smarkiai nervina. Bet Lilė jį vis tiek labai myli.

Taip... o dabar pradėdame!

Pirmas skyrius,

---

*kuriame kalbama apie pabaisų
galvas ir nepaprastus kristalus*

– Pagaliau, – taria sau Lilė ir meiliai paglosto kartoninę dėžę, pagarbiai padėta ant rašomojo stalo. Ir pradeda ją atsargiai verti.

Kas gi yra toje paslaptingoje dėžėje?

Ogi brangus mikroskopas. Lilė ilgai jam taupė. Ir savo seną norą galėjo įgyvendinti tik tada, kai per paskutinį gimtadienį močiutė jai padovanojo pinigų.

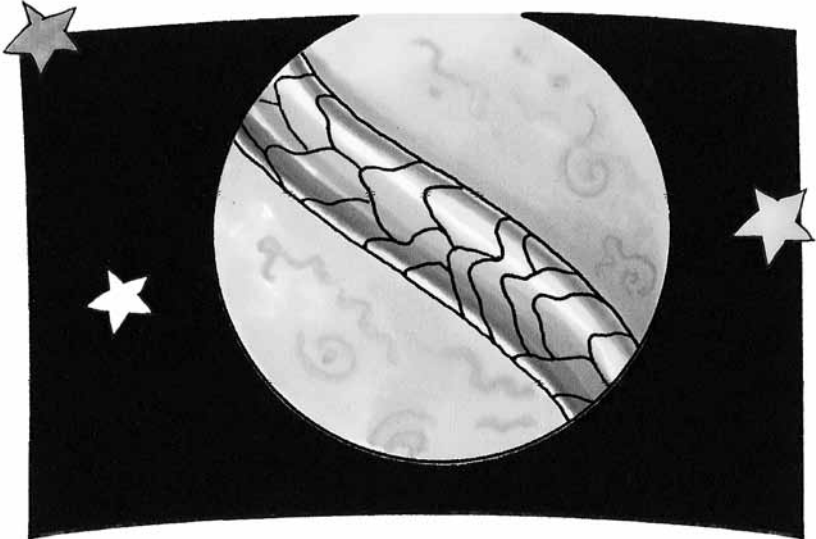
Lilė jau perskaičiusi apie tyrinėjimus mikroskopu daugybę knygų ir dabar nekantrauja pirmą kartą pažvelgti pro nuosavą tikrą mikroskopą.

Po kiek laiko tas puikus daiktas galutinai išpakuotas jau stovi vidury jos rašomojo stalo. Lilė truputį pamąsto, paskui išsipeša vieną plauką ir padeda ant mikroskopo stiklo. Lilė žino, kad daiktas, kurį ketina apžiūrėti, turi ant jo tilpti. Ir nebūti per storas. Plaukas kaip

tik tokio dydžio. Lilė paguldo jį ant stiklinės plokštelės po mikroskopu ir suima ranka apskritą rankenėlę virš mikroskopo galvutės. Su ja nustatomas atstumas tarp tiriamojo daikto ir objektyvo, kurį galima labai tiksliai reguliuoti.

– O dabar nustatysime ryškumą, – dalykiškai taria Lilė ir palenkia galvą prie okuliarų. Taip vadinamos žiūronų ir mikroskopo angos, pro kurias žiūrima.

– Oho! – sušunka Lilė, pagaliau teisingai nustačiusi ryškumą. Plaukas jai pasirodė storas kaip sodo žarna, ne, kaip gaisrininkų žarna. Ir jo paviršius ne toks lygus, kaip tikėjosi, o daug šiurkštesnis. Lilė nejučia brūkšteli ranka per savo ševeliūrą.

– Tokių jūsų aš dar niekada nemačiau, – beveik pagarbiai sako savo rudiems plaukams.

Ji apsidairo. Ką dar būtų galima apžiūrėti? Ir jai šauna į galvą puiki mintis.

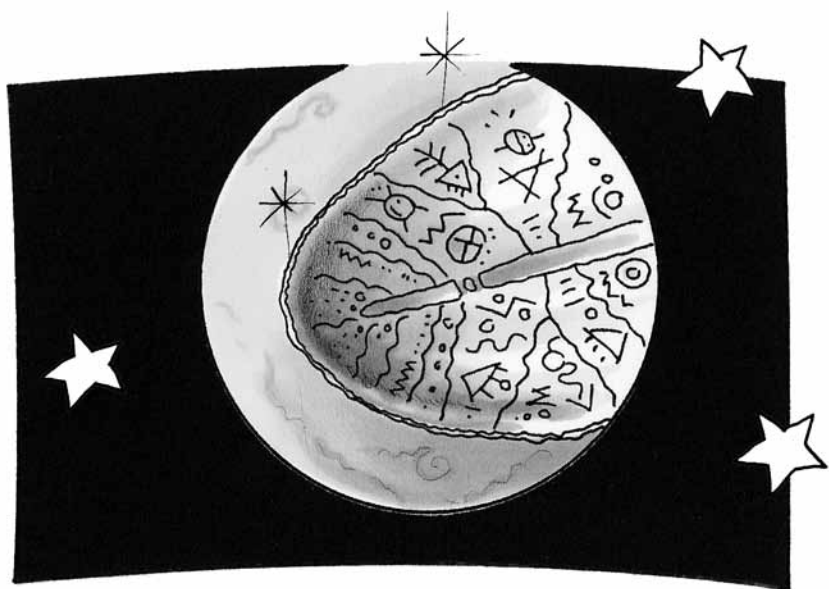

Hektoras atsisveikindamas jai padovanojo mažą magišką savo nugaros šarvo žvyną. Kokių akiai neižvelgiamų paslapčių ant jo galėtų būti?

Imdama žėrintį žvyną iš slapto rašomojo stalo stalčiaus ir dėdama jį ant mikroskopo stiklo Lilė linksmiai šypteli.

Jeį tau manęs reikęs, patrink mano žvyną ir aš pasirodysiu! – pasakė skraidantis drakonas atsisveikindamas. Ir Lilė jau ima ilgėtis savo mažojo žaliojo draugo. Kažin kaip sekasi jam ir jo draugei Zukei, dvasiai iš butelio? Kaip jiedu dabar gyvena? Ar jie vis dar Mantolane? O gal jau persikėlė pas Hektorą į laivą, raganos Surubundos Knorks buveinę vidury Niūragirės? Tačiau

atsispiria pagundai išsikviesti Hektora. Dabar jai rūpi kas kita.

Hektoro žvynas pro mikroskopą atrodo puikiai, ir tai kaipmat nukreipia Lilės mintis kita linkme, – ant žvyno aiškiai matyti paslaptin-
gi nesuprantamo rašto ženklai. Tai,

matyt, raganų raštas, kurio Lilė nemoka skaityti. Ar tenai tik nepavaizduotos ir milžiniškos drakonų galvos? Galbūt jos paslaptingu Hektoro protėvių? Lilė atitraukia žvilgsnį nuo mikroskopo, susimąsčiusi įsideda Hektoro žvyną į kelnių kišenę ir apsidairo.

Ką dar galėtų apžiūrėti? Ant palangės stovi vazonas su gėle.

– Nagi pažiūrėsim, kaip pro mikroskopą atrodo jos lapai, – sumurma ji ir jau skins vieną. Tačiau paskui ant palangės šalia vazono pastebi negyvą musę.

– Ji man dar geriau tiks, – nudžiunga Lilė ir įsivaizduoja esanti vabzdžių tyrinėtoja. Atsargiai pavarto negyvą musę tarp pirštų. Jau plika akimi matyti, kokie išpūdin-

gi jos ploni sparnai ir kojytės. Lilė nekantrauja pamatyti tuos sparnus pro savo naująjį puikųjį mikroskopą.

Vos tik jį teisingai nustačiusi, išvysta nuostabų vaizdą. Sparnai yra tikras gamtos sukurtas meno kūrinys. Lilė iš nuostabos netenka žado.

Tačiau vos rimtai išitraukia į tyrinėjimus, jai staiga sutrukdo: į kambarį įsiveržia Leonas, ją amžinai nervinantis broliukas. Jis atžygiuoja tiesiai prie stalo.

– Ką tu čia turi? Ir ką darai? – paklausia.

– Tai ne tau! – varo jį šalin Lilė.

– Duok pažiūrėti! – ima zyzti Leonas. – Ką ten matai?

Jis stumia Lilę į šalį, kad pasidarytų vietos, ir kiša galvą prie mi-

kroskopo okuliarų. Lilė atsitraukia, kad Leonas besistumdymas ne-nutrenktų ant grindų jos brangaus mikroskopo.

